

R.M. Mc Cheyne

JEZUS ONTROERD DOOR DE VERRADER

„Jezus, deze dingen gezegd hebbende, werd ontroerd in de geest, en betuigde, en zeide: Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden.” (Joh. 18:21).

Er zijn vele uitnemende Christenen, die geloven dat het feest van des Heeren Avondmaal nooit moet bevlekt of gestoord worden door toespelingen op hen, die in gevaar zijn onwaardig te eten en te drinken. Zij menen, dat wanneer de mensen, na eigen onderzoek, zich aan de tafel des Heeren geplaatst hebben, - een tafel, tot welke alleen gelovigen genodigd worden, het tenminste voor die tijd de liefde het vereist (en wel die liefde die alle dingen hoopt) om de aanzittenden aan te spreken alsof zij allen ware discipelen van Jezus en kinderen van God waren. Deze goede mensen weten wel, dat er altijd vele indringers bij deze heilige instelling zijn. Zij weten dat velen slechts uit gewoonte, fatsoenshalve komen, omdat zij niet als openbare ongodsdienstigen en onheiligen willen aangemerkt worden; en hoewel hun geweten er tegen opkomt, als allen als Christenen worden toegesproken, hoewel zij een voorgevoel hebben dat de ware gasten slechts een klein kuddeke uitmaken, terwijl de indringers tot de grote meerderheid behoren, - nochtans gevoelen zij zich niet geroepen om de genieting van de gelovige kudde te verstoren, - hoe gering deze ook moge zijn, - door het vermoeden te koesteren alsof er enigen aanzitten, die de Heere reeds voor hun zonden verkocht hebben, - enigen, die, hoewel zij het brood met Hem breken, nochtans de verzenen tegen Hem verheffen.

Welnu, deze goede mensen vinden in het voorbeeld van onze gezegende Heere een volledig antwoord op hun gewetensbezwaren. In die nacht, overwaardig om herdacht te worden, waarin Hij Zijn Avondmaal instelde, - een nacht, waarin niets dan goedheid en liefde van Zijn gezegende lippen vloeide, - vernemen wij, dat Hij niet minder dan vijf malen over Zijn verrader sprak. In vele opzichten was dit de wonderbaarste nacht die ooit in de wereld was, en zeker is die opperzaal in Jeruzalem het wonderbaarste vertrek van de wereld. Nooit hadden zich de schaduwen van de nacht over een wonderbaarlijker vereniging van mensen uitgebreid; nooit zagen de wanden van een opperzaal neer op

zo'n wonderbaar toneel.

Drie zeldzame gebeurtenissen hadden binnen deze kleine ruimte plaats.

1ste. Daar waste de Heere de voeten van Zijn discipelen, - de ster van de heerlijkheid zich neerbukkende als een dienstknecht om de voeten van arme wormen te wassen! 2e. Daar werd het Pascha gegeten, - het lam en de bittere kruiden, dat voor alle gelovige Joden de herinnering was aan de stervende Zaligmaker, maar dat nu ten einde was gelopen.

3e. Daar vond het eerste Avondmaal plaats, - het breken des broods en het vergieten van de wijn, met het geven en nemen door tekenen, die ter gedachtenis zouden strekken van Zijn stervende liefde, zelfs tot aan het einde van de wereld. O, welk een vereniging van liefde was hier! Welk een samenloop van voorvallen, die het een nog meer dan het ander de onuitsprekelijke liefde van Jezus afbeeldden.

O, welk een ontzaglijk dierbaar uur was dat! Welk een ontzaglijke dierbare vreugde deed thans de harten van zijn gelovige discipelen trillen! O, broeders, welk een grote blijdschap zal nu de borst van de moedige Petrus, - welk een aanbiddende liefde de boezem van de Israëliet bij uitnemendheid, Nathanaël, vervuld hebben! Welk een onuitsprekelijke liefde zal Johannes ingeademd hebben toen hij in de schoot van Jezus aanzat! O, wie zou in zo'n uur van heilige blijdschap met harde en wrede woorden tot de verrader komen? Wie zou de kalme rust van zo'n ogenblik door een woord van duister vermoeden durven verstoren? Houdt u stil, broeders, het is de Zaligmaker die spreekt: „Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden.”

Ik vertrouw derhalve, mijn vrienden, dat u het uit het voorbeeld van onze gezegende Heere duidelijk ziet, hoe de ontzagwekkende plechtige waarschuwing van de tekst, in plaats van een vluchtige, onverantwoordelijke beoordeling te zijn van de blijde gevoelens, met welke ieder waar discipel de tafel des Heeren zou naderen, boven alle andere Schriftuurplaatsen de beste en de meest juiste is, welke de Heere ons bij deze plechtige gelegenheid zou kunnen toewerpen. Wel niet met de hardheid van een gevoelloos mens, maar met de teerheid van de medelijdende Jezus, herhalen wij deze woorden voor uw oren: „Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden.”

Er is een wrede liefde, bijna te wreed, zou men zeggen, voor deze wrede wereld, welke somtijds door de vrienden van een stervende in oefening gebracht wordt, wanneer zij van dag tot dag de nadering des doods op zijne verbleekte wangen zien, en hem niet eens een ademtocht van gevaar willen influisteren. Zij vleien hem met moordende leugens, - dat hij beter wordt, en nog vele dagen zal leven, terwijl zijn dagen geteld zijn. Maar duizendmaal wreder, slechter en gevoellozer zou de prediker zijn, die, door de Heere met de zorg over uw onsterfelijke zielen belast, op hen, die zo graag de tafel des Heeren naderen, maar wier hele leven, handel en wandel het verkondigen dat zij verraders des Heeren zijn, hun niet eens de waarschuwende roepstem deed horen: „Gij zijt niet allen rein. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden!”

Vraag. Wat kon toch wel de reden zijn dat de Heere zo dikwijls en op zo'n plechtige wijze van Zijn verrader sprak?

Antwoord. Ik kan er geen andere reden voor zien dan dat Hij nog een laatste poging wilde aanwenden om het hart van Zijn verrader te vertederen.

Onderwerp. *Christus zoekt ernstig de zaligheid van zulke onbekeerde personen, die aan Zijn tafel aanzitten.*

Er zijn twee bewijsgronden, welke door het gehele toneel heenlopen, waardoor Jezus beproefde de verrader te vertederen.

1ste. Zijn volkomen bekendheid met hem. Even alsof Hij gezegd had: 'Ik ken u Judas; Ik ken uw gehele leven en uw gehele geschiedenis. Ik weet dat gij altijd een dief en een verrader geweest zijt. Ik weet dat u Mij verkocht hebt voor dertig zilveren penningen; Ik ken al uw plannen en al uw misdaden.' Op deze wijze beproefde Hij de verrader tot nadenken te brengen, om hem te doen inzien dat hij een verloren zondaar was.

2e. Zijn bezorgde liefde voor hem. Even alsof Hij gezegd had: Ik heb u lief, Judas; Ik heb juist de schoot van de Vader verlaten voor zondaars als gij zijt. Ik had medelijden met u, voordat de wereld was. Ik ben nog gewillig om een Zaligmaker voor u te zijn. Op deze wijze beproefde Hij de verrader te winnen om hem tot Zich te trekken.

I. Zijn volkomen bekendheid met hem.

1. Alles wat de Zaligmaker met Judas deed, had tot doel hem te overtuigen dat Hij zijn hele hart kende: „Ik ken u, Judas, en weet al uw misdaden.” Dit was duidelijk zijn doel, toen Hij de voeten van de discipelen waste en hun zeide, dat wanneer zij zich in Zijn bloed gebaad hadden, zij niet meer van node hadden dan hun voeten te wassen, - hun dagelijkse zonden dagelijks te reinigen, - „Gijlieden bent nu rein,” maar voegt er terstond bij: „Gij bent niet allen rein.” Dit diende zeker tot een wenk voor Judas, om zijn schuldig geweten wakker te schudden.
2. En vervolgens toen Hij plaats had genomen om het Pascha met hen te eten, en de drinkbeker had doen rondgaan, zeggende: gelijk ons Lukas bericht: „Neemt deze, en deelt hem onder ulieden,” wilde Hij Judas niet doen insluimeren, alsof hij Hem onbekend ware, maar verklaart nog duidelijker dan te voren: „Ik weet wie Ik uitverkoren heb; maar opdat de Schrift vervuld worde, die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij zijn verzenen opgeheven.” Dit was klaarblijkelijk een duidelijker wenk voor Judas, dat, hoe verborgen hij ook voor anderen mocht zijn, hij naakt en bloot lag voor de ogen van de Zaligmaker, met Wie hij te doen had.
3. En ten derde toen Hij op het punt stond het brood en de wijn hun toe te reiken, om het heilig Avondmaal in te stellen, wilde Hij dit niet doen zonder aan het geweten van Judas nog een meer overtuigend bewijs te geven, dat Hij hem goed kende: „En toen zij aten, zeide Hij: Voorwaar Ik zeg u, dat één van u Mij zal verraden. En zij, zeer bedroefd geworden zijnde, begon een iegelijk van hen tot Hem te zeggen: Ben ik het, Heere! En Hij, antwoordende, zeide: Die de hand met Mij in de schotel indoopt, die zal Mij verraden. En Judas antwoordde en zeide: Ben ik het Rabbi? Hij zeide tot hem: gij hebt het gezegd.” Hier vernemen wij, dat de Heere niet langer met wenken en aanduidingen handelt, maar hem duidelijk zegt, dat hij de man is. O, mijn vrienden, indien wij niet de arglistigheid van het natuurlijke hart kenden, hoe het de duidelijkste verklaringen van de Schrift ontwijkt, dan zouden

wij verbaasd staan dat Judas niet getroffen werd door de overtuiging: „Gij, Heere, ziet mij.” Maar nee, de pijlen van de Zaligmaker, zo getrouw op hem gericht, stuiten op zijn hart als op een stenen rots, en Judas blijft nog aan de tafel des Heeren aanzitten, alsof het rustig in zijn binnenste was, om met zijn bloedige handen, (die daar straks de dertig zilveren penningen als bloedprijs ontvangen hadden) de tekenen van het verbroken lichaam te ontvangen, dat hij zelf ging verraden. O, mijn vrienden, zijn er hier geen harten als van Judas, op wie de juiste pijlen van de overtuiging, waarop geschreven staat: „Gij bent die man,” ongedeerd afstuiten? Zijn er geen die hier aanzitten, evenals Judas, om met onreine handen de gedachten te ontvangen van de Zaligmaker, Die zij verraden?

4. En eindelijk, toen het feest van de liefde voorbij was, - toen Judas, met een onberoerd geweten, het brood en de wijn genuttigd had, welks heilige zin hij niet kon verstaan, - deed Jezus, diep bedroefd en ontroerd zijnde in de geest, nog een laatste poging, om met meer juistheid dan te voren, de pijl van overtuiging in het hart van Judas te drijven. Toen Johannes, de lieveling, die in Zijn schoot lag, tot Hem zeide: „Heere, wie is het?” antwoordde Jezus: deze is het, dien Ik de bete, als Ik ze ingedoopt heb, geven zal. En als Hij de bete ingedoopt had, gaf Hij ze Judas, Simonszoon, Iscariot. En na de bete toen voer de satan in hem. Jezus dan zeide tot Hem: wat gij doet, doe het haastelijk.” Dat dit woord des Heeren juist gericht was tot Judas, om hem tot nadenken te brengen, en om geen andere reden, blijkt uit het feit dat, „niemand dergenen, die aanzaten, dit verstond, waartoe Hij hem dit zeide. Want sommigen meenden, omdat Judas de beurs had, dat hem Jezus zeide: “Koop hetgeen wij van node hebben tot het feest; of, dat hij de armen wat geven zou.” zo verborgen, maar zo krachtig, zocht de Zaligmaker het sluimerend geweten des verraders op te wekken. Hoe was het mogelijk dat hij de overtuiging kon ontgaan, dat Christus al de gedachten en voornemens zijns harten kende? Dat hij niet neerviel en beleed dat God alles in hem wist? Of, evenals de Samaritaanse vrouw, zei: „Komt, ziet een mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: is deze niet de Christus?” Maar satan had hem geheel in zijn duisternis gehuld; en de donkere nacht, welke hij inging, was niet zwarter dan de duistere nacht binnen in zijn verraderlijk hart.

Welnu, broeders, dezelfde Zaligmaker is heden in het midden van ons. Hij wandelt te midden van de zeven gouden kandelaren. Zijn ogen zijn als vlammen vuur, en Hij beproeft de nieren en de harten. Denkt hieraan, u die openbare zondaren zijt, en durft aan te zitten aan de tafel des Heeren, vloekers, dronkaards, sabbatschenders, onreinen. Predikanten en ouderlingen kennen misschien uw zonden niet, want zij zijn zwakke en kortzichtige mensen; zelfs voor uw burens en uw eigen familie kunnen uw zonden verborgen blijven. Het is gemakkelijk de mens te bedriegen. Hij kent uw gehele geschiedenis. Hij is tegenwoordig bij iedere daad van oneerlijkheid, - van onreinheid, - van dwaasheid. De duisternis en het licht zijn beide voor Hem gelijk. Denkt hieraan, u die in de zonde uws harten voortleeft, u die u met de uitwendige mantel van de vroomheid en ingetogenheid omhangt, opdat u mag opgaan en aanzitten met de kinderen Gods; u die de tale Kanaans op uw lippen hebt, terwijl haat, boosheid en zelfs de adem van de hel in uw harten gloeit; u die

schaapsklederen draagt, maar van binnen bent u grijpende wolven; u die wit bepleisterde graven bent, van buiten schoon, maar van binnen vol doodsbeenderen en alle onreinheid. Denkt hieraan, u die weet dat u onbekeerd bent, en nochtans aanzit aan de tafel des Heeren. Christus kent u, Christus kon op u wijzen; Christus kon u bij uw naam noemen; Christus kon u de bete geven. U mag u verbergen voor de hele wereld, maar u bent naakt en open voor de ogen van Hem, met Wie u te doen hebt.

O, dat u nederviel voor Zijn doordringende blik en zeide: „God, wees mij zondaar genadig.” O, dat ieder van u zeide: „Heere, ben ik het?”

II. De tweede drangreden, die Christus bewoog, om het hart van Judas te vertederen en te winnen, was Zijn liefde: “Ik heb u lief gehad Judas, en kwam om u te verlossen”.

1. Dit was duidelijk zichtbaar toen Hij de voeten van de discipelen waste. Hij deinsde niet terug voor de voeten van de verrader. Ja, Hij boog zich niet alleen, om de voeten te wassen van hen, die Hem zouden verlaten en vlieden. - Hij waste niet alleen de voeten van Petrus, die, voordat de haan kraaide, met verwensingen en eden Hem verloochende, - maar Hij waste ook de voeten van Judas, dezelfde voeten, welke twee dagen tevoren naar de vergadering van de priesters in het paleis van Kajafas gegaan waren, waar hij de Zaligmaker verkocht had voor dertig zilverlingen, de slavenprijs. Het was ten zinnen aanhore, dat Hij de liefderijke woorden sprak: „Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel met Mij.”

Wanneer dus de wassing van de voeten van de elven een zo gezegend bewijs was van Zijn liefde tot Zijn eigen discipelen, hoeveel te meer is het wassen van de voeten van hem, van wie Hij wist dat Hij Hem verraden had, een bewijs van Zijn liefde tot zondaren, zelfs van de voornaamste! Hij wilde niet de dood van Judas, - Hij wil ook niet de dood van een van u. U meent dit, omdat u de Zaligmaker verraden hebt, en gekomen bent tot de maaltijd zonder enig recht of aanspraak, als een ongenode indringer; daarom kan Jezus u niet beminnen. Helaas, dit toont uw eigen hart, maar niet Christus' hart. Ziet, hoe Jezus de voeten van Judas wast, en ze afdroogt met de linnen doek, waarmede Hij omgord was; ziet Zijne bezorgdheid om de verrader Judas tot nadenken te brengen en zijn hart te winnen; - en dan gelooft, dat hoe groter schuldige en verrader u bent, Jezus des te meer medelijden met u heeft en op u wacht, nog gewillig zijnde u te wassen en te verlossen, zeggende: „Keert terug, keert terug, waarom wilt u sterven?”

2. Het tweede voorbeeld van Jezus' liefde tot de verrader is, dat, toen Hij aangezeten was, om met de elven het pascha te eten, Hij niet schroomde met de verrader te eten. Ja, Hij zat niet alleen neder om te eten met de elven, die Hem verlieten en vloten; - Hij liet niet slechts toe dat Johannes in Zijn schoot aanlag, en dat Petrus mee aanzat, maar Hij duldde dat Judas zijn hand in dezelfde schotel met Hem indoopte, zelfs terwijl Hij wist, dat de profetie vervuld werd: „Hij, die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij zijn verzenen opgeheven.” Het was een gezegend bewijs van de liefde van de Zaligmaker voor Zijn gelovige discipelen, toen Hij zeide, gelijk Lukas ons bericht: „Ik heb grotelijks begeerd dit pascha met u te eten, eer dat Ik lijde.” Men zou denken, dat voor de ogen van de Zaligmaker dit pascha als met dreigende wolken moest bedekt zijn, - ingehuld in

de diepe duisternis van de hof van Gethsémané en van het bloedige kruis, voor hetwelk de zon zelf haar stralen verborg. U ondervindt altijd dat, wanneer u in een onmiddellijke verwachting van iets kwaads verkeert, iedere gebeurtenis, die haar nadering aankondigt, u treurig en ontstemd maakt.

U zou derhalve menen, dat de menselijke ziel van Jezus met schrik voor dit Pascha teruggedeinsd was. Maar nee; wel versaagde en sidderde Hij naar de mens toen Hij in de hof was, doch Zijn liefde voor Zijn eigen discipelen ging alles te boven, en deed Hem naar dit Pascha uitzien, toen Hij hun Zijn stervende liefde nog duidelijker dan ooit tevoren zou betonen: „Ik heb grotelijks begeerd, dit Pascha met u te eten eer dat Ik lijde.” Maar hoe bewonderenswaardiger is het bewijs van de liefde van de Zaligmaker voor de ongelovigen, - die geen liefde voor Hem hebben, maar Zijn verraders en moordenaars zijn, - toen Hij met zo'n Goddelijke neerbuigzaamheid Zijn hand in dezelfde schotel doopte met Judas, en hem tegelijkertijd zegt, dat Hij dit niet in onwetendheid doet, maar opdat de Schrift mocht vervuld worden: „Die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij de verzenen opgeheven.”

O, mijn ongelovige vrienden, ik ken wel de duistere argwaan, die in uw boezem huisvest. U meent, omdat u zozeer tegen Jezus gezondigd hebt, Hij u thans geen liefde kan toedragen. Maar merkt toch op, trotse en eigenzinnige zondaars, met hoeveel liefde en tederheid Hij, als het ware, tracht, Judas tot nadenken te brengen en zijn hart te winnen. Evenzo is Hij begerig heden u te vertederen en te winnen, hoewel u tot de voornaamste van de zondaars behoort. Hij wil die harde nek buigen, het stenen hart verbreken en een traan persen uit die ogen, welke nooit om hun zonden geschreid hebben.

3. Het derde voorbeeld van Jezus' liefde tot de verrader is de trouwe bekendmaking van het gevaar, waarin hij verkeert. „De Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven is; maar wee dien mens, door welke de Zoon des mensen verraden wordt! het ware hem goed, zo die mens niet geboren was geworden.” In de twee vroegere voorbeelden had Jezus Zijn liefde getoond, door Judas te doen zien hoe gewillig Hij was om hem zalig te maken, dat Hij alles wilde dragen; maar thans slaat Hij een andere weg in. Hij toont hem de schrik des Heeren, zegt hem, dat, zo hij volhardt bij zijn boos voornemen: „het hem goed ware, zo hij niet geboren was geworden.” Evenals een moeder, die haar kind medicijn wil doen innemen, eerst werkt op deszelfs liefde en als dit niet baat, dan door vrees en schrik tot haar doel tracht te komen. Met dezelfde, maar nog meer dan moederlijke liefde, trachtte Jezus eerst door liefde en dan door vrees op het hart van Judas te werken.

Hij is dezelfde Zaligmaker heden in de opperzalen des hemels, als Hij het die nacht was in de opperzaal te Jeruzalem. Thans zendt Hij Zijn boden tot u om u dezelfde boodschap van goedheid en liefde over te brengen. Hij bedreigt u alleen door Zijn liefde. En, o, dat wij in liefde de bedreiging u mochten toespreken, dat, als u geen deel aan Jezus hebt, en nochtans, door aan Zijn tafel aan te zitten, u schuldig wordt aan het lichaam en bloed van onze Heere, het voor u beter was dat u nooit geboren was geweest. Het is heerlijk te leven, er is een onuitsprekelijke zaligheid in gelegen, het leven te bezitten. De vlieg, die slechts een dag leeft, de geringste worm, welke op de grond kruipt,

bezit een gelukkig gevoel in het bewustzijn dat hij leeft, zonder dat iemand in staat is dat gevoel naar waarde te schatten. Te ademen, zich te bewegen, de morgenzon en de avondkoelte te genieten, - de groene velden en de blauwe hemel te aanschouwen, - zie, dat is alles heerlijk. Er kan nooit van een vlieg of een worm gezegd worden, dat het beter geweest was, zo zij niet geboren geweest waren. Maar, helaas, dit kan van sommigen onder u gezegd worden: indien u leeft, maar niet in gemeenschap met Christus en nochtans aan Zijn tafel aanzit en onbekeerd bent, 't ware u beter niet geboren geweest te zijn. Ach, mijn vrienden, er was eenmaal een wijsgeer, een heiden, die altijd weende, en de naam verkreeg van de wenende wijsgeer. Men zou bijna denken dat hij deze waarheid gekend had, welke wij u thans prediken, dat, indien die gemeenschap, welke u nu hebt met brood en wijn aan de heilige tafel, niet een beeld is en een zegel van de vereniging tussen uw ziel en de Zaligmaker van zondaren, het voor u beter ware nooit te zijn geboren geweest. Beter is het niet te bestaan, dan eenmaal in de hel te komen. „Zij zullen de dood zoeken, en zullen die niet vinden zij zullen begeren te sterven, en de dood zal van hen vlieden.” (Openb 9 : 6).

4. Het vierde en laatste voorbeeld van Jezus' liefde tot de ve rader is het treffendste van allen. Na de maaltijd werd Jezus „ontroerd in den geest,” en betuigde, zeggende: „Voorwaar, voorwaar ze Ik u, dat één van u Mij zal verraden.” Het was slechts weinig dagen geleden dat Hij van de afgang van de Olijfberg kwam aanrijden, zittende op het veulen van een ezelin; en Zijn discipelen, die voorgingen en volgden, waren allen verblijd, loofden God, roepende („Hosanna!” En wat deed Jezus? Hij weende. „En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient? Maar nu is het verborgen voor uw ogen.” (Luk. 19 : 41, 42). Hij weende over dezelfde stad, over welke Hij het oordeel van de verwoesting had uitgesproken.

En zo is het hier: terwijl Zijn discipelen aan beid zijden vervuld waren van heilige blijdschap, en Johannes het allermeeft, daar hij in de schoot van Immanuël lag, wat deed toen Christus, - de bewerker van al hun blijdschap? Hij was bezwaard en ontroerd in de geest. Hij was altijd de Man van smarten, en verzocht in krankheid, - maar nu werd de stille rust van zijn heilige gelaatstrek ken door een wolk van grotere treurigheid overschaduw. Hij werd ontroerd in den geest, en zeide: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden.” Hij had alle pogingen aangewend voor Zijn verrader; Hij had de teerheid van Zijn liefde voor hen ontboezemd. Hij had hem op de vreselijkheid van Zijn toorn gewezen maar toen Hij zag dat Hem niets baatte om dit verharde hart te vermurwen, toen Hij de gewetenloze onverschilligheid zag, met welke Judas het brood at en de gezegende beker dronk, - toen werd Hij ontroerd in de geest. De laatste poging van Zijn liefde, die Hij aanwendde om de onboetvaardige moordenaar tot nadenken te brengen was, dat Hij de diepte van zijn smart ontlastte, en met vele zuchten de woorden uitsprak: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden.”

Mijn vrienden, misschien zijn er enigen onder u met zo'n verhard hart als Judas. Gelijk Judas, staat u op het punt, om deel te nemen aan de heiligste aller instellingen; gelijk Judas, wilt u eten van het brood en drinken van de wijn; en gelijk Judas, zal uw hart

verharden, en uw leven goddelozer worden dan ooit tevoren. En meent u dan dat Jezus uw vijand is? Wat zegt de Schrift? Ziet wat hier geschiedde: "Hij werd ontroerd in den geest. Hij weende gelijk Hij dit deed over Jeruzalem. Ja, Hij die eenmaal Zijn bloed voor u vergoot, stort thans tranen om u. Het smart Immanuël dat u niet zalig wilt worden. Het smartte Hem over Judas en het smart Hem ook over u. Hij weende over Jeruzalem en Hij weent over u. Hij heeft er geen behagen in dat u verloren gaat; veel liever wil Hij dat ge u bekeert en leeft. Er is binnen deze muren geen van u zo verhard, zo wreed, zo laaghartig, zo ongevoelig, zo ver van genade en Godzaligheid, zo Judasachtig, dat Jezus geen smart over u gevoelt wegens zijn hardheid, terwijl u nog altijd Zijn liefde wederstaat, de dood verkiest en uw ziel in de ellende stort. O, mochten de tranen, welke de Zaligmaker schreit over uw verloren zielen, neervallen in uw harten als vonken vuur, opdat u niet langer gevoelloos mocht blijven onder die wonderbare liefde, die zo krachtig ontgloeit, en wier vuur door vele wateren niet is uit te blussen, die alle zonden niet kunnen versmoren, - een liefde die de kennis te boven gaat. Amen.

Larbert, aug. 1836.